

عنوان مقاله:

مدیریت و مهندسی دانش

محل انتشار:

اولین کنفرانس بین المللی مدیریت فناوری اطلاعات و ارتباطات (سال: 1383)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسنده:

مهدی فیضی - کارشناس ارشد مهندسی سیستم های اقتصادی اجتماعی، موسسه عالی آموزش و پژوهش

خلاصه مقاله:

امروزه دانش به عنوان منبع مولد نوآوری، بهره وری نیروی انسانی و رشد سازمانی شناخته می شود. به طور معمول دانش را بر حسب چگونگی تشکیل و انتقال به دو دسته دانش صریح که در پایگاه های دانش نگهداری می شود و دانش ضمنی که در قالب ایده ها و دیدگاه ها درونی شده است، تقسیم می کنند. مدیریت دانش راهی است که سازمان ها دانش را ایجاد، طبقه بندی، اصلاح و منتشر می کنند که این قابلیت را به سازمان می دهد تا با آگاهی از سرمایه های فکری خود و اندازه گیری ارزش آنها، بتواند سرعت تصمیم گیری و دقت پیشگویی های خود را افزایش دهد. عموماً دو استراتژی کدگذاری و شخصی سازی برای مدیریت دانش مطرح می شود. استراتژی کدگذاری به عنوان نگهداری رمزی دانش در پایگاه های دانش، عمومیت در کاربردهایی که مواجهه با مسائلی مشابه است، به کار می رود. در حالی که در استراتژی شخصی سازی سعی می شود با دست یافتن به بینش عمیقی نسبت به مشکلات، مناسب ترین راه حل بدست آید. جایگاه، اهمیت و کاربرد مدیریت دانش تنها در کنار فنون و رشته های جدید مهندسی مانند مهندسی عامل های انسانی، مهندسی فرایندهای تجاری و بویژه مهندسی دانش قابل تعریف است. بحث مهندسی دانش به عنوان یک روش سیستماتیک برای اخذ و بکار بستن دانش افراد متخصص در سیستم های دانش، پیش از مدیریت دانش شکل گرفت. برنامه ریزی، تحلیل، طراحی، بکارگیری و مدیریت به عنوان لایه های مختلف مهندسی دانش، هر یک اصول، متد و ابزارهای خاص خود را دارند. در این میان اکتساب دانش به عنوان مهمترین بخش مدیریت و مهندسی دانش شامل شناسایی خصوصیات مساله، تعیین مفاهیم کلیدی مساله، مشخص کردن ساختار حوزه دانش، رسمی سازی برای طراحی ساختار ساماندهی دانش، پیاده سازی و در نهایت آزمایش برای تایید اعتبار قوانین سازماندهی دانش استفاده می شوند.

کلمات کلیدی:

مدیریت دانش، مهندسی دانش، اکتساب دانش، سیستم دانش

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/18963>

